

Sakmių kūrimas

Sniego atsiradimas

Kartą gyveno debesų dievas Sniegas ir vėjo dievas Uraganas. Kartą Uraganas labai supyko ant Sniego, nes, jo manymu, buvo per daug debesų danguje. Tada Uraganas pasiuntė labai šaltą, ledinį vėją Sniegui, kad pradangintų kuo daugiau debesų. Sniegas labai nuliūdo ir net apsverkė, nes manė, kad Uraganas buvo jo geriausias draugas. Sniegas tiek priverkė, kad netgi debesys jo ašarų neatlaikė ir paleido jas į Žemę. Ašaros krisdamos pamažu sušalo nuo šalto vėjo ir pavirto į sniegą. Taip žmonės pavadino sniegą dievo Sniego garbei.

Dabar, kai žmonės pamato sniegą, jie žino, kad dievą Sniegą kankina dievas Uraganas savo šaltu vėju.

Aistis, 6al

Kaip atsirado metų laikai

Kartą labai seniai gyveno keturi broliai. Jie visą laiką dirbdavo laukus, valgydavo ir miegodavo. Anksčiau nebuvo nei vasaros, pavasario, rudens ar žiemos. Visada dieną Saulė skaisčiai švietė, o Mėnulis naktį tyliai lopšines dainuodavo. Broliams pabodo taip gyventi, tad jie nusprendė pas Dievą nukeliauti.

– Pone Dieve, mums pabodo taip gyventi – oras niekad įdomus nebuvo, – pasiskundė broliai Dievui.

Dievas išklausė, minutėlę pagalvojo ir tarė:

– Nuo šiol jūs gyvensite danguje. Kiekvienas gausite po maišą. Jums kiekvienam eilės tvarka kas tris mėnesius apačion į Žemę reikės mėtyti iš savo maišų pavasarį, vasarą, rudenį, ir žiemą. Visi broliai gavo po maišą ir kibo į darbus.

Iki šių dienų keturi broliai uoliai dirbuoja ir mus dovanoja keturis metų laikus.

Dovydas, 6al

Sakmė apie Šešupę

Seniai seniai ant aukščiausio Lietuvos kalno buvo įsikūręs kaimas. Kaimas garsėjo stebuklingu šuliniu. Vietiniai žmonės buvo įsitikinę, kas atsigers to vandens, taps daug stipresnis nei anksčiau. Apie tai išgirdęs netoliese gyvenantis slibinas panorą tapti stipriausia būtybe Žemėje. Tad kitą dieną jis jau buvo pasiruošęs išgerti visą to šulinio vandenį, kad niekas kitas jam neprilygtų. Kai kaimo gyventojai pamatė atskrendantį slibiną, tuoj pat ėmė ginti savo šulinį. Jie labai bijojo patekti į sustiprėjusio siaubūno vergovę. Tačiau žmonės nesugebėjo atremti jo puolimo. Slibinas pribėgo prie šulinio, jau lenkėsi ir ruošėsi atsigerti, bet persisvėrė ir įkrito į šulinį. Iš kalno ėmė bėgti šeši siauri šaltinėliai vandens, iš kurių susidarė srauni upė.

Šiandien šią upę žinome Šešupės pavadinimu.

Rugilė, 6al

Dangaus žibintai

Gyveno kartą maža mergaitė vardu Ema. Emai labai patiko naktį stebėti mėnulį. Tačiau mergaitėi buvo jo gaila, nes mėnulis visad buvo vienišas ir jam vienam buvo per sunku apšviesti visą pasaulį. Vieną naktį Ema svajotoje tapti mėnulio drauge ir pagalbininke. Taip besvajodama mergaitė atsidūrė tiesiai priešais mėnulį. Emos vidus iš laimės, meilės ir gerumo pradėjo švytėti. Dangaus žibintas – mėnulis – nepaprastai apsidžiaugė naujaja savo pagalbininke.

Nuo to laiko naktį šviesą palaiko ne tik mėnulis, bet ir tūkstantis žvaigždžių – tarp jų ir mergaitė Ema.

Rugilė, 6c

Raganės duobė

Mišku ėjo labai ištroškusi ragana. Jos burna buvo išdžiūvusi, o lūpos suskirdusios. Eidama ji sutiko žmogų. Šis išsigandęs pabėgo. Vėliau ji sutiko dar vieną žmogų, bet ir šis pabėgo. Tada sutiko trečią, ketvirtą, penktą, bet nei su vienu sutiktu žmogumi raganai nepavyko pasikalbėti ir paprašyti pagalbos. Ėjo ragana toliau visa nusilpusi, ieškodama, kur galėtų atsigerti. Ji pamatė didelį didelį vandens telkinį. Raganos akys išsipūtė, o seilės pradėjo varvėti. Pribėgo prie telkinio ir visą vandenį išsiurbė. Ragana užmigo. Ryte žiūri, kokia didelė duobė.

Taip ir atsirado Raganės duobė.

Patricija, 6d

Baltijos jūra

Seniai labai seniai, kai pasaulyje buvo vos kelios dešimtys žmonių, bangavo daug jūrų. Daugiau negu pačių žmonių. Visos tos jūros turėjo pavadinimus, išskyrus dabartinė mūsų Baltijos jūra. Žmonės ilgai pykosi, tarėsi, kaip čia pavadinus tą jūrą. Vienas bajoras pasiūlė:

– Ko jūs visi čia taip galvas sukat, tiesiog pavadinkime Lietuvos jūra. Labai paprastas pavadinimas, ir visi žinos ir atsimins.

Žmonėms tiko ir patiko toks pavadinimas iki tol, kol apie jį sužinojo deivė Auksė. Auksė labai rūpinosi Lietuvos gamta – upėmis, miškais, ežerais, jūra... Gamtos globėjai deivei Auksei toks pavadinimas pasirodė per paprastas, todėl labai nuliūdo, kad žmonės nepasistengė pavadindami pačią svarbiausią Lietuvos jūrą. Iš nusivylimo deivė nubėgo prie jūros. Praleido ji ten visą dieną ir naktį, tačiau ne veltui, nes vėlai vakare Auksė išgirdo Undinės dainavimą. Jai pasidarė smalsu, todėl priėjo arčiau. Ėmė jos kalbėtis – susipažino artimiau, Auksė papasakojo įvykį dėl jūros pavadinimo. Undinė deivei atskleidė paslaptį:

– Nieks nežino, bet iš tikrųjų šios jūros pavadinimas yra Baltijos jūra.

Auksė nustebo, o dar labiau nustebo bajoras, kuris viską girdėjo ir regėjo. Jis perdavė žmonėms Undinės siūlymą Lietuvos jūrą pavadinti Baltijos jūra. Žmonėms šis variantas dar labiau tiko ir patiko.

Ir šį kartą visi liko patenkinti, kad Lietuvos krantus skalauja Baltijos jūra.

Barbora, 6d

Knyga ir žvakė

Ir knyga, ir žvakė gali simbolizuoti žmogų. Knyga turi pradžią ir pabaigą, taip pat ir žmogaus gyvenimas. Žmogaus gyvenime įvyksta labai daug svarbių įvykių, ir juos galima skaityti kaip įvykius, aprašytus knygoje. Mes, žmonės, kaip Salomėjos Nėries eilėraščio lyrinis „aš“ galime pasakyti: „Versiu knygą neskaitytą / Nuo rytų lig vakarų“. Tai yra gyvenimas. Jį skaitome nuo gimimo iki mirties, ir neskaityta knyga yra įvykiai, kurių dar nežinome, kad atsitiks. Žmonės išgyvena daug jausmų, kurie plevėna kaip žvakės liepsna. Savo liepsnojančiu pykčiu jie gali padegti ir kitus. Piktybiškai pakračius žvakę ranka, išsitaško vaškas kaip ašaros. Palikta žvakė liepsnos žaismingai, nepadegdama kitų, bet, atvirksčiai, pašildydama kitas rankas šilta, jaukia liepsna. Žvakei baigus degti, taip pat baigia degti ir mano gyvenimas.

Upė, 7al

Knyga ir žvakė

Knyga ir žvakė tarsi ženklai, rodantys, kaip siekiame pažinimo ir šviesos. Salomėjos Nėries eilėraščio „Anksti rytą“ eilutė „Versiu knygą neskaitytą / Nuo rytų lig vakarų“ aiškina mums, kaip skaitymas gali būti įdomus ritualas. Galime manyti, kad knyga – mūsų intelektualinio pasaulio atspindys, o žvakė – šviesos simbolis tamsiomis akimirkomis. Knyga ne tik išlaiko mūsų proto žinių liepsną, bet ir padeda mums atidaryti duris į naują pasaulį. Skaitydami atverstą knygą, mes lyg žingsniuojame į naują dieną ryto šviesoje.

Vytautas, 7al

Gyvenimo valgis

Gyvenimo valgis. Kas jis? Ar tai maistas, patiekiamas ant stalo? Ar tai patiekalas pavadinimu „Gyvenimas“? Ne, tai gyvenimo džiaugsmas. Ar kai jo pavalgai, pasijunti laimingesnis, pilnesnis? Ar tik tada būni laimingas? Taip būna, kai atrandi tą gyvenimo džiaugsmą. Supranti gyvenimo prasmę ir niekuo nesiskundi. Kad suprastum savo gyvenimo prasmę, turi daug nuveikti. Turi mąstyti, kad gyvenimas tave pradžiugintų. Išsikelti įvairiausių tikslų ir jų siekti, kol pasiekti. Kai lipi aukštyn, neleisk kitiems tavęs nutempti žemyn. Reikia kovoti už savo „gyvenimo valgį“. Ir tik tu jį gali padaryti tokį, koks tau būtų geriausias.

Goda, 7al

Gyvenimo valgis

Gyvenimas būna kaip vaisius. Yra žmonių, kurie jį valgo, yra tokių, kurie juo mėgaujasi, ir esama tokių, kurį jį nešasi, anot Vytauto poeto Vytauto Mačernio, „kaip naštą ant peties“. Gyvenimo valgis gali būti viskas, ką įsivaizduosi. Gyvenimo valgio kaina abstrakti. Vieni sumoka daug, kad jį gautų, kiti jį gauna už dyka. Gyvenimo valgis yra abstrakcija mūsų protams.

Eimantas, 7al

Egiptiečių ir mūsų trupmenos

Šiais laikais mes trupmenas skaičiuojame matematikos pamokoje iš vadovėlio. Senovės egiptiečiai trupmenas skaičiavo pagal Horo akį. Horo akies dalys buvo naudojamos trupmenoms žymėti. Akies dalys reiškė įvairius skaičiavimo sistemos skaitmenis. Taigi egiptiečiai Horo akies sudedamąsias dalis naudojo trupmenoms rašyti. Tos dalys buvo naudojamos išmatuoti talpoms ir tūriams. Šiais laikais žmonės taip pat išmatuoja talpas ir tūrius, bet ne pagal Horo akį, o pagal matematikos taisykles.

Irūna, 7al

Gyvenimo valgis

Gyvenimas man atrodo kaip vaisius. Yra žmonių, kurie jų valgo greitai, yra tokių, kurie mėgaujasi tuo vaisiumi, nors jis nėra labai saldus. Dauguma žmonių gyvenimo nevertina. Pavyzdžiui, visą dieną žiūri į ekranus. Netgi eidami gražiausiu mišku jie mato tik savo telefono ekraną. Bet yra žmonių, kurie viską mato, nes jie brangina kiekvieną minutę, lyg ji būtų paskutinė.

Reikia vertinti kiekvieną gyvenimo sekundę.

Kristupas, 7al

Jei šiandien rašytume hieroglifais

Jeigu hieroglifais šiandien būtų rašoma, viskas būtų kitaip. Hieroglifai atstotų ne vien raides. Jie būtų naudojami ir matematikos trupmenoms žymėti. Matematika ir taip yra sunki, o rašant hieroglifais būtų daug sunkesnė. Hieroglifus vaikams būtų nelengva išmokti. Gyvenimas be hieroglifų yra lengvesnis, paprastesnis. Aš džiaugiuosi, kad dabar neberašoma hieroglifais.

Deividas, 7al

Mano didysis stebuklas

Dar atsimenu penktą klasę, kai lotynų kalbos mokė Vilija Niauronytė. Tada lotynų kalba atrodė lyg skrynia, kurios raktas neegzistavo. Bet pamažu aš ėmiau lotynų kalbą vis labiau surasti. Mokytoja viską išaiškindavo paprastai. Niekada nepykldavo, nebent koks nepasėda sutrukdydavo pamoką. Galima pasakyti – aš atradau raktą. Nuo tada visos linksniuotės ir asmenuotės tapo lengvai suprantamos. Ir dabar tas supratimas – greitai perprantu naujas temas.

Suprasti lotynų kalbą buvo mano didysis stebuklas.

Augustas, 7al

Knyga ir žvakė

Knyga gali papasakoti istoriją, tiek linksmą, tiek liūdną. Knyga gali būti tikras draugas – jis neįžeis, neįskaudins. Knygą skaityti smagu vakare – atsiguli ir mėgaujiesi. Knyga nuveja nuobodulį. Knyga gali suteikti ir žinių, o mes patys galime jų pasisemti ir daugiau.

Knygoje, kaip ir žmogaus gyvenime, nutinka linksmų įvykių ar liūdnų istorijų.

Žvakė yra panaši į žmogaus gyvenimą. Ji skleidžia šilumą, bet ir žmogus gali būti nuoširdus. Kai apkabini artimą žmogų ar draugą, jo apkabinimas sušildo. Kaip žvakių yra įvairaus dizaino, formų, spalvų, taip ir žmonės būna skirtingų charakterių, skiriasi jų išvaizda.

Ir žvakės liepsna panaši į žmogaus gyvenimą. Kai pirmą kartą žvakę uždegi, tai panašu į žmogaus gimimą. O kai žvakė užgęsta, primena žmogaus gyvenimo pabaigą. Vadinasi, žvakės liepsna panaši į žmogaus gyvenimą.

Ir knyga, ir žvakė gali būti žmogaus gyvenimo simboliu.

Agata, Saulė, 7d

Knyga ir žvakė

Žvakė – puikus kūrinys. Stovėlis iš metalo, galvutė iš medžio, o kūnelis iš vaško. Kai žvakė rusena, jos šviesa, nors maža, sušildo ir padaro žmogų laimingą. Jei žvakę užpūsi, ji nebedegs, taip ir žmogaus gyvybė. Žvakė skleidžia šilumą, kaip ir žmogus meilę savo artimiesiems.

Knyga – verdantis gyvenimas. Vienu momentu atversta, kitu – jau užversta. Taip, kaip ir gyvenimas. Gimsta viena žmonių karta, tai tų žmonių gyvenimai verčiami kaip knygų puslapiai. Verti, verti tuos puslapius, baigiasi knyga, vadinasi, baigiasi ir žmogaus gyvenimas.

Nors knyga gali greitai baigtis, gyvenimas vis tiek bus ilgesnis.

Tiek knyga, tik žvakė gali papasakoti kokią nors istoriją.

Liepa, Viktorija, 7d

Knyga ir žvakė

Knyga man yra labai svarbi. Aš iš knygos išmokau skaityti ir rašyti. Knyga man yra mokslas. Kai pradžioje perskaitau apie veikėją, tai su juo susipažįstu. Pabaigoje, kai baigiu skaityti knygą, veikėjo gyvenimas irgi baigiasi, nes užverčiu knygą.

Žvakė žmogui svarbi. Iš jos eina stipri šiluma. Žvakė panaši į knygą. Kai žvakė uždegama, žmogaus gyvenimas prasideda. Jei žvakė užgęsta, žmogus praranda gyvybę. Ir mažiausia žvakė gali išsaugoti žmogaus gyvenimą.

Taigi žvakė ir knyga gali išgelbėti žmogų. Žvakė žmogui teikia šilumos, o knyga gali padėti mokytis. Žvakė ir knyga panašios tuo, kad kai uždegi žvakę ir atverti knygą, prasideda naujas žmogaus gyvenimas. Kai užverti knygą arba užgęsta žvakė, baigiasi ir žmogaus gyvenimas.

Kajus, 7d

Knyga ir žvakė

Knyga – tai žodžių šaltinis. Iš jo galima pasisemti daug žinių. Knyga lavina mano skaitymą ir rašymą. Skaitant knygą galima įsidėmėti sunkesnės rašybos žodžius, tada mažiau klystu. Kai liūdna, galiu paimti knygą ir paskaityti. Jis yra geras draugas. Knyga skleidžia šilumą. Taip, kaip ir žvakė.

Žvakė – tai daiktas, pagamintas iš vaško, uždegus liepsnelę skleidžiasi šviesa ir šiluma, atsiduoda gerumu. Žvakę galėčiau palyginti su žmogaus gyvenimu. Jis toks trapus kaip ir liepsnelė, bet prasmingas kaip jos paskirtis. Žmogaus gyvenimas prasmingas, kai žmogus nuveikia gerų darbų, panašiai kaip žvakė skleidžia šviesą, šilumą, ypač jei žmogus geras. Dar žvakė gali būti panaši į knygą, nes jo abi skleidžia šilumą ir gėrį.

Knyga ir žvakė panašios tuo, kad teikia žmogui šilumos. Jos savaip svarbios ir ypatingos, kaip ir kiekvienas žmogus.

Meda ir Rūta, 7d

Knyga ir laikrodis

Laikrodis – tai prietaisas laikui matuoti. Jų būna įvairių: elektroninių, smėlio, saulės.

Tiksinčios sekundės – tai žmogaus pirmieji įkvėpimai ir iškvėpimai, valandos – metai. Nusipirkus naują laikrodį jis dažniausiai veikia puikiai, o pasenęs sustoja kaip žmogaus širdis. Būna ir taip, kad laikrodį, kabantį ant sienos, pakeičia kitas, nes senasis pabodęs, o žmogaus gyvenime vieni draugai dingsta ir atsiranda naujų. Tikrint laikrodžio rodyklėms net nepastebime, kaip greitai užaugame. Laikrodis tiksi ir tiksi kaip nemieganti upė. Jis vis tiek turės kada nors sustoti.

Knyga yra informacijos šaltinis, sudarytas iš tarpusavyje sujungtų puslapių ir viršelio. Knyga yra skanus pyrago gabalėlis – vis norisi daugiau. Man knyga asocijuojasi su žiniomis, atradimais, gal net laiku. Knyga kaip kitas pasaulis, į kurį patekęs jautiesi kaip knygos veikėjas ar net istorijos autorius. Skaitydamas knygą pajunti tiek daug emocijų: liūdesį, džiaugsmą, baimę, taip, kaip ir žmogaus gyvenime. Kiekvienas žmogus turi savo gyvenimo knygą, kurioje surašyti smagiausi ir net skaudžiausi jų prisiminimai. Po kurio laiko kiekvieną seną knygą pakeičia nauja, įdomesnė knyga, o žmogaus gyvenime nauji draugai pakeičia senuosius.

Dabartiniais laikais žmonės perka knygą spręsdami iš jos viršelio, taip, kaip žmonės gyvenime renkasi savo draugus pagal išvaizdą, ne pagal panašias vertybes.

Laikrodis – tai kaip žmogaus gyvenimas – nuolat bėga.

Izabelė ir Viktorija, 7e

Knyga ir žvakė

Žvakė – daiktas iš vaško, šildantis sielą ir skleidžiantis šviesą. Žvakė padeda nepasimesti tamsoje, o jos šviesa padeda jaustis saugiai.

Man pačiam kaip sena atrodo žvakė, ant kurios šoka spindinčiais rūbais šokėja – maža saulė vakare.

Žvakės ugnis kaip raudsonas beržo lapas, ant rudens laukų paklotas.

Mes patys esam kaip žvakės, o siela – jų ugnis.

Saugokime sielą kaip žvakę.

Knygą visi mato skirtingai, kai kurie naudoja knygą, kad greičiau užmigytų, kiti laisvalaikiu skaito.

Tas jausmas, kai perskaitai knygą... Jautiesi tiek daug pasiekęs, lyg viskas būtų įmanoma. Anksčiau vaikai skaitydavo knygas, jiems perskaityti knygą buvo nieko naujo. Dabartiniai vaikai skaitydami patiria jausmą, kurio niekada nepamirš...

Žvakė primena ir simbolizuoja žmogaus gyvenimą. Žvakė užsidega – žmogus gimsta, žvakė pamažu dega, mažėja, žmogus sensta, žvakė užgęsta – žmogus miršta.

Man žvakė primena tuos momentus, kai Elektra išsijungė ir žvakė tapo vieninteliu šviesos šaltiniu. Žvakė primena Kūčių ir Kalėdų vakarienę su šeima.

Aš manau, žvakės suteikia ramybės ir laimės dėl jų grožio, dėl jų kvapo.

Žvakė yra tobula lyg žmogaus kopija.

Žvakės šviesa yra stebuklinga, tuo ji skiriasi nuo ugnies.

Žvakė yra išpūdinga tuo, kad tinka visuose namuose.

Edvinas, Saulius, Edvinas, 7e

Knyga ir žvakė

Knyga yra suklijuoti ar surišti lapai, ant kurių parašyta istorija...

Knyga gali būti kaip draugė sunkiu metu ar laisvalaikiu. Knygų būna visokių: poezijos, istorinės, dramatinės. Man labiausiai patinka knygos, kuriose pasakojamos tikros, sunkios istorijos, kurios motyvuoja nepasiduoti, ir rodo, kad visus sunkumus įmanoma išspręsti, tik reikia noro. Taigi, knygos gydo.

Žmonės, kurie mėgsta knygas, jie tai jaučia, kai prisiriši prie knygų, atrodo, nebegali atsitraukti, kai kurios istorijos taip įtraukia, kad gali skaityti dieną naktį. Kiekvienas galėtų pamilti knygas, reikia tik atrasti savo mėgstamą.

Žvakės – tai iš vaško įvairių formų pagamintas šviesos šaltinis, sklindantis iš degančio dagčio.

Žvakė kaip artimas draugas, kai ruošiu namų darbus, piešiu, skaitau. Žvakę užsidegu kiekvieną dieną, ji mane ramina, šildo.

Žvakė kaip žmogus: uždegi ją – gyvenimo istorija tęsiasi, laikui bėgant, užgęsta, ir žvakė miršta, kaip ir žmogaus gyvenimas. Žvakės verkia kaip ir mes.

Dauguma žmonių mėgsta skaityti knygą žvakės šviesoje, nes taip labiau jaučia realybę. Tuomet jauku ir šilta.

Liepa, Lorena, 7e

Knyga ir žvakė

Knyga gali būti neišsakyti žodžiai. Kartais sunku juos ištarti neižeidus žmonių. Žodžiai kartais gali būti skaudūs ar nemalonūs. Gyvenime būna taip pat, vieni žmonės tau atveria jausmus, o kiti tai slepia savyje.

Šiais laikais vaikai ir paaugliai išeidami kiš namų užsideda išorinę kaukę, pakeičia save dėl kitų, bet... Yra žmonių, kurie nori tai pakeisti, nuplėšti visas kaukes ir atverti sielą, parodyti tikrąjį save. Skaitydami knygas mes mokomės gyventi iš kitų istorijų. Galima pasimokyti atsiverti žmonėms, kuriais pasitiki tu!

Žvakė. Kas tai? Kai kurie mano, kad tai tik vaško gabalas. Taip nemanau. Man žvakė – tai šviesa, meilės ir ramumo jausmas, šilumos šaltinis. Man žvakė tarsi gyva, tarsi žmogus. Uždegi, žvakė gyva, užgesini – žvakė miršta, taip kaip ir žmogus. Žvakės irgi gali verkėti, bet ne ašaromis, o vašku. Jos kaip gyvos, liepsnoja, kai piktos, vaškas bėga, kai liūdnos, dega, gyvena, užgęsta, miršta.

Gyvenkime šia akimirka, nes nežinai, kada gali užgesti.

Knyga ir žvakė kaip žmogaus gyvenimas – degant žvakei gyvenimas juda toliau.

Gabija ir Radvilė, 7e

Knyga ir žvakė

Knyga – tai žinių šaltinis, galima daug sužinoti. Knyga kaip žmogaus gyvenimas – vartant knygos puslapius eina žmogaus gyvenimas. Knyga pagaminta iš popieriaus ir daug meilės. Knygos tekstas dažniausiai

fiksuojamas raidėmis ir kitais regimais ženklais, dalis knygų leidžiama čiuopiamuoju aklųjų raštu arba dideliu šriftu (skirtos silpnaregiams ir kitiems). Martyno Mažvydo „Katekizmas“ – pirmoji spausdinta lietuviška knyga, išleista 1547 metais.

Man patinka skaityti knygas, aš nusiraminu, atsipalaiduju.

Žvakė – tai vaško, parafino ar kitos riebalinės medžiagos cilindrinis ritinėlis su dagčiu viduryje. Žvakė sukurta seniai. Ji naudojama pasišviesti ir sušilti. Kol žvakė dega, eina žmogaus gyvenimas, o kai užgęsta – baigiasi. Žvakė skleidžia šviesą, teikia jaukumo. Man patinka deginti žvakes, bet mano tėčiui nepatinka jų kvapas. Aš manau, žvakė yra labai geras daiktas, nes kai deginam žvakę, ji nekenkia gamtai.

Degant žvakei, galime skaityti knygą.

Knygos ir žvakės panašumas yra susijęs su gyvenimo tėkme.

Evelina, Ūla, 7e

Kuo man brangūs prisiminimai?

Prisiminimai – tai kaip išskirtinė knyga, sauganti mūsų gyvenimo istoriją.

Kiekvienas puslapis – tai akimirka, užfiksuota laiko, emocijų ir įspūdžių akistatoje. Nuostabūs ar liūdni, jie formuoja mūsų tapatybę ir įkvepia siekti įspūdingos ateities.

Pamenu, kai mane tėtis pasisodino ir rodė mūsų giminės nuotraukas. Tai buvo nepaprasta akimirka, kai galėjai pasinerti į praeities pasakojimus ir prisiminti šeimos akimirkas, kurių galbūt net nebuvai girdėjęs. Tėčio veidas švytėjo, kai jis prisiminė ankstyvasias dienas su seneliu ir šeimos atostogas su seserimis. Tai buvo ypatinga akimirka įsigilinti į šeimos istoriją ir suprasti, kaip mes susiję su tais, kurie prieš mus gyveno.

Supratau, kiek įdomių pasakojimų slepiasi už kiekvienos nuotraukos ir kaip svarbu prisiminti bei perduoti šeimos paveldą ateities kartoms. Aš kartais pasiimu šeimos albumą ir prisimenu, kokią kilni mūsų giminės praeitis. Manau, kad šiais laikais yra žmonių, nevertinančių savo praeities. Sakoma: „Be savo praeities tu esi kaip medis be šaknų“. Kiekvienas turėtų prisiminti savo šeimos nuostabias akimirkas ir puoselėti savo giminės tradicijas, tęsti giminės ratą, perduoti tą ypatingą žinutę ateities kartoms. Dėl to ir esame šiame pasaulyje. Ne šiaip sau – o su ypatingu tikslu. Taigi vertinkime savo praeitį bei prisiminimus, nes be jų nėra gyvenimo prasmės.

Mes esame dalis ilgos grandinės, kurią sudaro mūsų šeimos praeitis, dabartis ir ateitis. Tai yra mūsų tapatybės ir gyvenimo pamatas. Taigi, prisiminimai ir nuotraukos yra kaip langas į mūsų šeimos pasakojimą, kurį verta iš naujo atrasti ir dalintis su ateinančiomis kartomis.

Vėjas, 8al

Kodėl man brangūs prisiminimai?

Kiekviena nuotrauka turi savo istoriją. Nuo mažų dienų fiksuojama beveik kiekviena mūsų akimirka: pirmieji žingsniai, gimtadieniai, jaukūs vakarai, šypsenos ir ašaros. Kiekviena nuotrauka yra labai svarbi ir senyvame amžiuje gali atrakinti mūsų prisiminimų skrynelę.

Žmonių įamžinti prisiminimai, ypač artimųjų, yra vienas iš labiausiai širdį glostančių dalykų. Nuotraukos iš mažų dienų yra pagrindinis įrodymas, jog taip, tu egzistuoji. Momentus rodome savo vaikams, anūkams ar giminaičiams. Jie keliauja iš rankų į rankas, juos permeta žvilgsniu vis kitos akys. Manau, jog vienos iš gražiausių nuotraukų yra gimtadienio įamžintos akimirkos. Verčiant albumą galime matyti, kaip mes augome, kaip keitėmės, kaip džiaugėmės ir kaip liūdėjome. Nuotraukas, kuriose esu įamžinta aš, labai branginu ir saugau, nes tai – mano raida prieš manąsias akis.

Kai žiūriu savo nuotraukas, man pasidaro šiek tiek keista. „Negi čia tikrai aš?“ Kartais užplūsta liūdesio banga, būna graudu prisiminti tą vaikystę, kai galėjai nerūpestingai šypotis ar grįžusi namo purvinomis kelnėmis nusijuokti. Apima ir džiaugsmas, sumišęs su laime, jog turėjau galimybę pabūti vaiku ir pasidžiaugti tomis saldžiomis akimirkomis. Nusišypsau ir prisimenu tą pykčio prieskonį, kai brolis gaudavo tai, ko norėdavau aš. Manau, jog visi jausmai, kuriuos jaučiu vartydama albumą, yra labai gražūs ir tos akimirkos tik dar labiau man įsimena.

Kiekvieną užfiksuotą momentą labai branginu, nes manau, jog bus be galo gražu mano augimo procesą parodyti savo vaikams ar anūkams. Visos nuotraukos rėkte rėkia, jog gyvenimo raida yra labai graži.

Miglė, 8al

Kuo man brangūs prisiminimai?

Kovas. Pavasaris. Vėl atbunda gamta, po ilgų šalčių lauke vėl vyksta įvairūs renginiai, tądien – Kaziuko mugė. Kartu su tėvais Neries pakrante, nuklota jau nebe ledo ar sniego, bet plytelių, kurių tarpuose matosi besikalanti žolė, žygiavome Katedros link. Atėję apžiūrėjom gausybę knygų, valgių, drabužių ir viską, ko tik širdis geidžia. Tačiau mano dėmesį labiausiai patraukė džiaugsmingų vaikų minia, kuri buvo it bitės medų apspitusi vieną žmogelį. Geriau išžiūrėjusi aš taip pat prie jų prisijungiau, mat tasai dalino milžiniškus balionus. Jie buvo tarsi trys mano galvos, geltoni lyg saulė, iš tolo gerai pastebimi mažųjų akelių, kviesdami savęs link. Buvau be galo laiminga tokį gavusi.

Visą kelią grįždama namo nė sekundėlės nepaleidau jo iš rankų, o jeigu kažkas jam atsitiks? Kas, jeigu vėjas nupūs? Parsigavusi atgal į šiltą, jaukų kambarėlį dar dešimtą kartą parodžiau visiems savo turta. Nuotrauką padarė mano mama, taip pat numezgusi ir liemenę, kurią vilkiu ant margų marškinėlių. Nors iš pirmo žvilgsnio tai tėra paprasta nuotrauka, ji man leidžia geriau pažinti save, kokia buvau, sugražina prisiminimus, apie kuriuos retai tepagalvoju ir man visada smagu peržiūrėti tokius dalykus, tuomet tarsi persikeliu laiku atgal ir galiu dar kartą išgyventi tas nuostabias akimirkas.

Simona, 8al

Kuo man brangūs prisiminimai?

Vaikystė – tai gyvenimo džiaugsmas, laikotarpis kai pasaulis yra kupinas stebuklų ir nuotykių. Kiekvienas nukritimas, kiekviena išlieta ašara dėl sausainio kuriuo brolis nepasidalino, atneša man šiltų prisiminimų. Visos vaikystės nuotraukos padeda prisiminti, kokia mano vaikystė ištikrųjų buvo.

Prisimenu, kaip plačiai nusišypsojau, kai sužinojau, kad turėsiu savo asmeninį draugą – savo brolių. Vos į jį pasižiūrėjus, žinojau, kad šis draugas su manimi liks amžinai. Nuo to laiko, kai supratau, kad jis bus mano gyvenimo dalis, apsidžiaugiau. Būdama kartu su broliu, pastebėjau, kad dienos su juo tarsi akimirkos pilnos spalvų, nuotaikų ir nepamirštamų įspūdžių. Su juo jaučiausi, kad mes esame pagrindiniai veikėjai šiame pasaulyje. Abu žinojome, kad mūsų niekas neiškirs. Giliai viduje, jaučiau, jog mes kartu stebėsime pasaulį su noru sužinoti viską apie jį. Viena iš mano mėgstamiausių akimirklų, kai mes vienas kitą palaikėme, kartu išmokome dėti pirmą žingsnį pėdutėmis, kartu juokemės ir prisigalvodavom visokių linksmybių.

Prie jūros pasibuvimas su šeima visada mane pradžiugino, tas ledų prisilietimas prie ležuvio privertė mus nusišypsoti. Jūros ošimas, smėlio švelnumas, akmenukai prie pat pakrantės kuriuos visada rinkdavome su mama.. leidžia prisiminti, kaip ištikrųjų jaučiausi tuo momentu. Tas jausmas, kai ant nosies varva ledai, o kojytės šyla.. Niekada nesijaučiau geriau po visų šių nuostabių prisiminimų.

Kalėdų vakaras darželyje su pilna draugų ir dar kalėdų seneliu mane žavėjo. Šokiai, kad tėveliai šypsotųsi. Eilėraščiai, kad gaučiau dovanų. Šypsenos, kad kiti taip pat šypsotųsi. Kalėdų imbieriniai sausainiai ir karštas šokoladas visada mane šildė. Mama kartas po karto blykstelėjo savo fotoparatu, o aš laiminga pakuodavau savo dovanas. Auklėtojos mus pradžiugindavo mums nupirktom vaisėm, o mes pilnais pilvais eidavome kviesti šokti ir tėvelių kartu.

Taigi vaikyste, tai iš tiesų pats geriausias gyvenimo laikotarpis kuriuo reikia mėgautis. Visi turime švelnių ir gražių prisiminimų vaikystėje, kurie yra susiję su visokiais atvėjais, nors ir kai ašaros rieda nuo skruosto, arba brolis neduoda sausainio kurio tu labai nori. Vaikystė yra iššūkis, su kuriuo visi susidursime, tačiau prisiminsime visam gyvenimui.

Viltė, 8al

Kuo man brangūs prisiminimai?

Manau, kad prisiminimai yra be galo svarbi kiekvienos kvėpuojančios ir gebančios jausti būtybės dalis. Prisiminimai mums gali padėti išverti sunkius laikus, pamokyti, kaip elgtis tam tikrose situacijose ar tiesiog priminti, kad šį gyvenimą gyventi verta.

„Bet kuris, nežinantis savo istorijos, yra tiesiog mažas vaikas“, – rašė senovės graikai ir romėnai. Ir aš su tuo visiškai sutinku. Juk kaip sužinosi, kas esi dabar, jei nežinai, kas buvai anksčiau? Kaip mokėsi svarbiausias gyvenimo pamokas, jeigu jose net nedalyvavai? Be pamatų namo nepastatysi. Tą patį galima pasakyti ir apie žmogų. Todėl nesvarbu, ar žmogaus praeitis skauda, ar džiaugsminga, jis vis tiek turi prisiminti ją ir iš jos išsineštas pamokas, o taip iš mažo vaiko jis užauga brandžiu ir išmintingu asmeniu. Taigi, nežinodami savo praeities, mes negalime toliau augti ir vystytis.

Mūsų praeitis gali būti svarbi ne tik mums patiems, bet ir mūsų vaikams bei vaikaičiams. Daugybė tautų, įskaitant ir Lietuvą, dabar gyvuoja įkvėptos savo protėvių narsos ir ryžto kovoti arba netgi padėti galvą mūsų lauke, kad tik užtikrintų savo vaikams ir anūkams saugią ateitį su daug galimybių ir laisve iškalbėti savo įsitikinimus ir savo tiesas, o ne ko nors kito. Taigi, yra be svarbu žinoti savo tėvynės istoriją ir stengtis dėl jos ateities, kad ateinančios kartos ir toliau didžiutuosi ir semtųsi įkvėpimo iš savo protėvių.

Prisiminimai gali pamokyti, prisiminimai gali įkvėpti ir prisiminimai gali nuraminti. Tą žinoti labai svarbu, tačiau taip pat svarbu žiūrėti ir į ateitį, o iš praeities, nesvarbu ar savo, ar savo protėvių, reikia semtis patarimų ir įkvėpimo.

Ir žinoti, kad nieko nenutinka veltui.

Gytė, 8al

Meilės laiškas

Mano meile,

per šiuos metus patyriau tikrą savo pirmąją meilę. Ji buvo su Tavimi...

Viskas prasidėjo taip netikėtai nuo pirmo mūsų pokalbio, kai pamačiau Tavo gražią, šiltą šypseną, kuri mane it sviestą išlydė. Tos Tavo kerinčios žalios akys, kuriose pasiklydau, lyg būčiau miške. Tavo balsas, kurio aš niekada nepamiršiu. Per tokį trumpą laikotarpį patapai vienu iš svarbiausių žmonių mano gyvenime. Buvau taip stipriai prie Tavęs prisirišusi, Tu man tikrai labai rūpėjai... Maniau, kad jaučiame tą patį, juk Tu sakei, sakei, kad myli mane. Bet mylintis žmogus taip nesielgtų, neverstų manęs visą laiką jaustis kalta, nemeluotų kiekvienam sakiny, nesigėdytų buvimo kartu...

Vis mąstau ir nesuprantu, kas gi Tau visa tai buvo, žaidimas, juokelis, gal kažkoks pasitikėjimo savimi pakėlimas? Taigi prieš metus buvai visiškai kitoks žmogus, nei esi dabar.

Kodėl Tu tapai toks beširdis, bejausmis...

Ak, kaip aš norėčiau įlįsti į Tavo galvą ir perskaityti Tavo mintis, Tave labiau suprasti, nes kai tik pabandau pasikalbėti, Tu pabėgi pasislėpti. Na, deja, nesu ir nebūsiu minčių skaitytoja ir to, kas su Tavimi vyksta, nesuprantu, bet tik noriu pasakyti, kad aš Tave labai mylėjau, myliu ir mylėsiu.

Tu man esi vienintelis, net jeigu aš nesu Tau.

Myliu amžinai, Adrija

Sveikas,

Tik norėjau paklausti... Kaip sekasi gyventi žmogui, apie kurį galvoju jau gerokus metus? Na, gerai... Gal ir dvejus... O gal nuo septynerių, kai pirmą kartą peržengiau mokyklos durų slenkstį? Gal nuo tada, kai man suėjo ketveri?... Kaip sekasi gyventi žmogui, kuris mane išgirs, supras ir padės, kai reikės? Žmogui, su kuriuo praleisiu savo jaukius ir šiltus gyvenimo vakarus... Kaip sekasi gyventi žmogui, kuris visada bus šalia?... Žmogui, su kuriuo išgyvensime viską... Laimę ir džiaugsmą, bei liūdesį ir neviltį... Su kuriuo išgyvensime meilę... Ją jusime, būsime jos apsupti ir plaukiosim joje. Nersime vis giliau į begalinį meilės ir džiaugsmo šulinį neatsigręždami atgal...

Ir mūsų visiškai negąsdins ta mintis, kad iš šio šulinio kelio atgal nebėra... O kai pradės trūkti oro, skęsime kartu...

O meilė tai viskas... Tai daugiau nei tai... Tai jausmas, kurį pajus ne visi... Tai jausmas, kurį patirs tik tie, kurie patys leis sau jį patirti... Tai jausmas, kurį patirs tie, kuriems gyvenimas leidžia... Kuriems leidžia širdis...

Tave mylinti ir apie Tave svajojanti,

Austėja

Mielasis,

šiandien noriu pasakyti, koks Tu esi ypatingas mano gyvenime. Tu – kaip saulės spindulėlis, šviečiantis tamsiomis, niūriomis bei šaltomis dienomis. Tavo žodžiai ir šypseną man suteikia džiaugsmo, šilumos.

Mylimasis, esi mano turtas, kurį vertinu labiau už viską. Mes – kaip du neatskiriami drugelio sparnai, kurie vienas be kito gyventi negali. Su Tavimi kartu patiriame vargus, atrandame naujų dalykų bei stebime

pasaulį. Jaučiuosi be galo dėkinga likimui už tai, kad jis sujungė mūsų kelius ir leido atrasti vienas kitą. Noriu, jog kartu keliautumėme šią sunkią, bet iššūkių pilną gyvenimo kelionę.

Myliu Tave be galo ir amžinai!

Miglė

Miniatiūros

Balta

Balta žiema. Sezonas, kai visur prisnigta.

Einu tankaus miško takeliu ir matau, kaip medžiai pasipuošę baltais sniego patalais. Jie tokie stebuklingai balti ir paslaptingi. Stovi miško platumoje liūdni, susirūpinę ir tylūs.

Ėjau ir stebėjau žiemišką gamtą. Man pasidarė taip liūdna... Bet nieko nepakeisi. Teks laukti, kol saulė vėl išlįs, kol paukščiai pardės čiulbėti, kol vėl bus šilta.

Prie namų užmačiau benamį kačiuką, jis buvo toks drąsus, gražus ir švelnus. Aš jį pasiėmiau ir grįžau namo laimingas.

Žiema yra liūdnas laikotarpis, bet atardęs gerą vietą visada gali nudžiugti.

Aidas, 8c

Rytas

Rytas – laikas po vidurnakčio, kada pakyla saulė ir prižadina visas gyvenančias būtybes. Atitrauki užuolaidas – gėlės pabudusios ir paukštukai čiulba. Kaimynas žolę pjauna. Saulė kyla...

O kokie gražūs saulėtekliai, tiesiog tirpdo man akis!

Nauja diena – nauja pradžia, suteikia naujų vilčių ir geresnių emocijų. Kartais lietingų, o kartais saulingų. Man močiutė sakė, kad kai yra lietinga, tai reiškia, kad debesėliai verkia. Nuo jų priklauso mūsų jausmai, iš jų gimsta gražiausia šypsena, už kurią gauname komplimentų.

Kiaušiniai neprisvilę ir kava saldi, o protas pailsėjęs. Makiažas nenubėgęs ir marškiniai nesusiglamžę, o plaukai nesusivėlę, tik kruopščiai iššukuoti.

Nauja diena – nauja pradžia mums labai svarbi... Svarbi man... Svarbi jums ir kitiems. Gal net ir lietingos dienos nėra prastos?

Bent kaimynas žolės nepjaus...

Gabija, 8c

Laikas

Laikas – tai gražus ar liūdnas prisiminimas, akimirka, kuri jau praėjo, ar įvykis, kuris dar įvyks.

Laikas bėga ir nestoja, tai liūdniausia apie jį žinia. Daugelis iš mūsų norėtų grįžt laiku atgal į tą vieną šviesų ar šilumos pilną prisiminimą.

Laikas, sako, ateina visiems ir viskam. Pavyzdžiui, ateiti ar išeiti, prarasti ar gauti.

Prisimenu, kai dūkdavom lauke, kai niekas laiko neskaičiavo. Dabar visi nei laiko turi, nei lauke daugiau pabūna, tik skuba, lekia visur.

Prisimenu tuos laikus norėjau, kad laikas kuo greičiau prabėgtų, kad kuo greičiau užaugčiau. Norėjau grįžt atgal, kai keldavausi su šypsena, džiaugiausi dar vienos dienos, naujos dienos sulaukusi.

Dabar aš nei maža, nei didelė. Atrodo, dar man laiko per akis, bet aš taip norėčiau dar pabūt maža.

Gabrielė, 8c

Balta

Baltos spalvos gali būti sniegas, šuo, debesys arba gėlė.

Žmogus gali būti baltas kaip sniegas.

Pavasarij sniegas ištirpsta, o žiemą vėl prisninga. Balta spalva yra labai ryški, tik mes to ryškumo, šviesumo nematome. Žmonės dažniausiai galvoja, kad ryški spalva yra žalia, raudona, mėlyna. Jeigu žiemą išeitumėte į lauką, užsidėkite būtinai akinius nuo saulės, nes bus labai šviesu ir ryšku.

Man balta gėlė labai graži ir neįprasta. Pavyzdžiui, balta rožė man ypač graži. Ramunės baltos su geltonu viduriuku. Daug kas sako, kad ji yra įdomi, graži, turi daug įdomių atspalvių.

Balta kai kuriems žmonėms atrodo, kad yra mirties ženklas, nes į laidotuves dažniausiai nešama baltų gėlių.

Bet aš tikiu, kad balta gali reikšti laimę, laisvę, svajones.

Deimantė, 8c

Laikas

Laikas kaip upė, nepristabdomai tekanti. Kartais ji srovena greitai, kartais lėtai, bet į priekį.

Laiko tėkmė primena, kad gyvenimas nepaliaujamai juda į priekį, o mes turime prisitaikyti ir pasinaudoti kiekvienu momentu. Kiekviena akimirka yra svarbi, o laikas mums suteikia galimybę pasirinkti, kaip jį praleisti. Ir tai skatina mus susimąstyti apie gyvenimo prasmę.

Laikas – vienas svarbiausių dalykų gyvenime. Tai lemia, kaip tvarkome savo dienas, kaip planuojame ateitį ir kaip vertiname praeitį. Kartais aš jaučiu, tarsi laikas bėgtų per greit, o kartais jis atrodo tarsi sustojęs. Svarbu prisiminti, kad laikas yra brangus, todėl verta jį išnaudoti geriausiai: skiriant laiko šeimai, mėgstamoms veikloms ar asmeniniam tobulėjimui.

Laikas – tarsi neryškus miglotas pavidalas, kuris persipina su mūsų gyvenimu, kiekviena gyvenimo akimirka atspindi mūsų prisiminimus ir ateities viltis. Daugelis turi savo požiūrį į laiką, svarbu, kad jis yra nepakeičiamas mūsų išteklius.

Žemyna, 8c

Takas

Takas – tai lyg gyvenimas, matai pradžia, bet nežinai, kur pabaiga. Eini ir matai gražiausius vaizdus, bet nežinai, kas laukia toliau. Gal netikėtumai, gal gražiausios gyvenimo akimirkos.

Nuklysti, pameti takelį, bet, kad ir neturi žemėlapių ar patikimo šaltinio, vėl surandi savo taką.

Takelis miškelyje, miškelyje ošiantys medžiai, saulės spindulėliai, lendantys pro lapelius ir šakeles. Miškas toks gražus, užsimiršta visos problemos, nebaigti darbai, pykčiai. Žmogus trokšta naujų svajonių, išsikelia naujų tikslų, klauso savo vidinio balso ir pradeda keistis.

Takas – pradedi eiti juo ir tikiesi, kad jis dar tęsis.

Ieva, 8c

Istorijos iš knygų pavadinimų...

Karas ir taika

Už „Tylos sienos“, kuri skyrė tylų mišką nuo triukšmingo Kinijos miesto, gyveno „Tylusis Donas“ niūriame, mažame namelyje. Jis mėgo skaityti įvairias enciklopedijas ir istorijas. Jo mėgstamiausia buvo „Enciklopedinė miško knyga“. Tas knygas jam atnešdavo „Eneida“, kuri gyveno už „Anupro kuprų“. Ji tas knygas gaudavo iš „Tuštybės mugės“.

Vieną dieną ji parlėkė pas Doną su prastomis naujienomis, jog prasidėjo karas tarp miesto gyventojų ir „Miško būtybių“. Jų charakteriai nesutapo, tai sukėlė pyktį, kuris privedė prie karo. Šis karas vyko kelerius metus ir pateko į „Kinijos istoriją“. Per visus metus žmonės net pamiršo, „Kaip piešti ir tapyti“, jie nebemokėjo rašyti, todėl jie sugalvojo „Teksto paslaptis“ tam, kad užšifruotų slaptas žinutes. Tuo metu „Šiuolaikinis mokymas“ buvo apie tai, kaip išgyventi ir paslėpti naudingą informaciją, kad priešai nesužinotų. Jie bandė paskatinti vaikų sielas nepasitikėti „Miško būtybėmis“. Donas per tuos metus perskaitė savo paskutinę iš „Eneidos“ gautą knygą „Edukacinės studijos“. Donas nebegalėjo taip gyventi, todėl nusprendė visus suvienyti. Pirmiausia jam reikėjo įtikinti visus juo pasitikėti. Išvyko į miško gilumą ieškoti „Miško būtybių“, kurios su juo sutartų ir prisidėtų prie karo baigties. Jie visi ėjo prie „Tylos sienos“, prie kurios buvo daug gynybinės įrangos. Donas įsakė kitiems jos neliesti, nes žmonės jais nepasitikės, jeigu ateis su ginklais. Keli perlipo sieną ir su miesto sargybiniais pasišnekėjo dėl taikos. Sargybiniai pranešė vadui ir jis įsakė atvesti tas „Miško būtybes“ derėtis. Dėl taikos buvo sprendžiama ilgai. Visi nutarė, kad karas buvo nereikalingas ir pagaliau nuomonės sutapo.

Karas baigėsi. Žmonės ir „Miško būtybės“ susivienijo.

Ilgą laiką dirbo kartu, kad atstatytų visą žalą, kurią padarė karo metu.

Deimantė, Gabija, Kaja

Košmaras

Gerda iš chemijos kontrolinio gavo dvejetą. Ji taip bijojo grįžti namo, kad nusprendė pernakti miške, todėl iš bibliotekos pasiėmė „Miško knygą“ ir „Gyvūnus“, galvodama, kad jos jai padės apsisaugoti naktį.

Kol Gerda rengėsi drabužinėje, atėjo jos klasiokas Tomas ir pasidėjo savo knygas ant žemės šalia merginos knygu. Gerda skubėdama įsimetė knygas į kuprinę ir išskuodė į mišką.

Pasiekusi miško tankmę „Atsiduso“ ir prisėdo ant kelmo. Ji išsitraukė iš kuprinės pietų dėžutę ir joje iš morkų lazdelių buvo sudėliotas žodis: CHEMIJA.

Persigandusi sviedė dėžutę ir, kad nusiramintų, išsitraukė bibliotekos knygas ruošti vakarui. Ir, didžiausiam jos siaubui, tai nebuvo „Miško knyga“ ir „Gyvūnai“...

Jai per kūną perbėgo šiurpuliukai, tai buvo „Chemijos 9 klasei“ vadovėlis!

Kad nukreiptų mintis nuo šio košmaro, Gerda nuėjo prisirinkti šakelių laužui. Iš tolo pamatė krūvelę šakų. Priėjusi nustebo, jog iš jų sudėliotas žodis... Taip taip, jūs atspėjot, tai buvo CHEMIJA... Jai jau buvo gana, iš baimės darėsi silpna ir ji nusprendė vis dėlto grįžti namo.

Grįždama pasiklydo ir priėjo „Kiškių mokyklą“, kur jie mokėsi ne ką kita, o chemiją... Ta proga Gerda nusprendė prisėsti ir pasimokyti.

Atsibudusi ryte Gerda jau magiškai mokėjo chemiją ir niekam neprasitarė, kaip iš tiesų tą dieną gavo dešimt iš kontrolinio.

Smilga, Dovilė, 8bl